„Idealul nostru să nu fie perfecţiunea - generatoare de băi de sânge, opresiune, intoleranţă, închisori, torturi şi lagăre -, ci dimpotrivă, imperfecţiunea.”
- Nicolae Steinhardt

# NAȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 585
7 - 13 sept. 2022

Informație, opinie și atitudine publicistică

## În contra vântului; și nu doar în cel al istoriei…

*Cezar Adonis Mihalache*

Măcar ăla de la Externe a tăcut… Și în esență și „pe esența” subiectului… Căci, oricât de interpretabilă și nedemnă ar fi evitarea unui răspuns, a înțeles, totuși, că uneori, tăcerea imediată e obligatorie. Și nu doar pentru că ar fi „de aur”, o anumită perioadă, ci și pentru că, „pe esență”, nu pune pe tavă celeilalte părți dovezile propriei insuficiențe profesionale și, mai ales, acele posibile viitoare articole de folosit, ca acuzații și vinovății, prin feluritele tratate postrăzboi. Prin tăcerea, diplomatică – în special, rămân deschise căile abordărilor ulterioare… Și poate că Externele a tăcut tocmai pentru a evita un eventual răspuns similar, „în doi peri”, fiind conștient că îi trebuia multă istețime, abilitate și simț sarcastic ori măcar ironic pentru a fi „la înălțime”… Dar alții nu au făcut-o, trezindu-se a se înfoia în discursuri pompoase… Și a vorbit cel de la Apărare… A răspuns el într-o nuanță filosofic-logistică de cartier de provincie, răspunzând cu obosita temă a războiului hibrid dus de Moscova… Doar că, dacă îți asumi un răspuns, trebuie să-l dai strict la subiect. Mai ales când este vorba de Rusia, pe care trebuie să ai minima inteligența de a o privi, ca stat, și în acel viitor în care își va fi încheiat conflictele din imediata ta vecinătate…

Kremlinul ne-a pus o întrebare deloc piezișă… Și da, răspunsul ar fi putut fi „pieziș”… Pentru că la o acuzație atât de gravă, că livrăm arme Ucrainei, deși chiar Moscova a pus în vorbele sale și virgulele de care ne puteam agăța (și anume obligațiile „asumate”, impuse în limbaj descifrat!, ca membri Nato), trebuia dat un răspuns „ocolit”… Puteam spune că România își asumă obligațiile de membru Nato și UE și sprijină prin acțiunile sale eforturile comune. Și apoi se putea vărsa și acel nelipsit „bla, bla” diplomatic… Pentru că asta aștepta și Kremlinul… Dar noi ne-am aruncat cu un răspuns de briceag cu tăișul scos provocator ca lamă a dovezii războiului hibrid pe care îl duce Rusia cu Europa (deși, aici, trebuia să ne referim strict la noi, nu la Europa).

În fapt, singurul răspuns trebuia să vină, în mod oficial, dinspre ministerul de Externelor. Pentru că nu am rupt relațiile cu Rusia, nu?!… Iar în fața unei acuzații, trebuie să răspunzi imediat. Fie și cu note, acum ocolitoare, dar care, mai târziu, când se vor stabili părțile vinovate în război, combatanții, susținătorii și, mai ales, cei buni de plată (și să nu fim și noi pentru piața „comună” Ucraina-Rusia de dincolo de Donetsk-Luhansk!), vor putea fi folosite ca argumente în dovedirea nevinovăției în fața unor acuzații ce nu vor lipsi și care vor fi aruncate, nu „a priori” în sarcina făptuitorilor, ci în responsabilitatea lacheilor care au stat, nici măcar pară-nătăfleață, pe lângă ușile UE și Nato… Iar lipsa unei asumării prin ministerul de Externe și libertatea filosofic-(a)tactică a ministrului de la Apărare este de neînțeles pentru un stat care a început a colcăi și de diplomați… La propriu, nu doar cei acoperiți, Klaus Iohannis semnând pe bandă acordarea statutului de „ambasador” pentru numeroșii (și inutili) diplomați… Adică unor funcționari de frunzărit, nici măcar „de tăiat”, frunze prin Externele nostru!

Dar nu l-am văzut pe nici unul dintre acești noi „ambasadori” să ia și o poziție pe măsura statutului… Să meargă, de exemplu, la Cernăuți… Să sprijine ambasada noastră în acțiunile pe care trebuia să le facă, bunăoară, de Ziua Limbii Române… Să sublinieze că acolo nu există o limbă moldovenească… Ba, să facă o notă comună de protest și să o înainteze Kievului, care, iată, ne-a mai aruncat niște zaț ars în obraz, spunându-ne că nu va recunoaște limba română la nivelul minorității noastre de la ei, ci va folosi tot noțiunea de „limbă moldovenească”. Acum pe zona lingvistic-culturală, căci, după război, asta va însemna retezarea tuturor drepturilor și a identității românilor din Ucraina, strivirea lor ca minoritate.

Nu am văzut din partea miniștrilor, ambasadorilor, diplomaților, diplomaților-ambasadori, funcționarilor, acoperiților ori a storcătorilor de izmene militare cu rang de guvernanți, nici măcar un apel către UE de a ne fi alături, de a ne întoarce gestul solidarității noastre. O solidaritate „de front” ce ne va costa enorm… Nu am văzut ca din Parlamentul European să răbufnească măcar vocile europarlamentarilor români față de nesimțirea Kievului de a pune sprijinul nostru în bătaia vântului în care își scutură „kvasul”…

În schimb, am rămas bățoși în analfabetismul funcțional și indiferența unor guvernanți care nu înțeleg nimic, pentru că nu pot, și care, chiar dacă sunt trași de mânecă, cel puțin de media, pentru că sunt într-o crasă necunoaștere, continuă să acționeze așa… Nu neapărat pentru un loc într-o filă de istorie, căci, dacă ei nu citesc istoria, oricum nu o să facă pârloagele lor de odrasle, ci pentru funcțiile și comisioanele prezentului…

## Suferința limbii române din Ucraina

*Ionuț Țene*

Românii din teritoriile istorice românești Bucovina de nord, Maramureșul istoric și Bugeac trăiesc de câțiva ani o drama lingvistică cumplită. Din 2017, limba română este prigonită de statul ucrainean. Deși regimul de la Kiev se laudă cu încercarea sa de a se integra în Uniunea Europeană nu respectă absolut niciun drept al minorităților naționale, dar mai ales a românilor, tot mai persecutați și utiați de București, care pentru interesele Ucrainei, ca să devină un stat „buffer” – tampon, între NATO și Rusia, ignoră deliberat drepturile românilor din țara vecină. Românii din Ucraina se simt uitați și abandonați, iar legile europene privind drepturile minorităților nu se aplică în această țară, care funcționează ca un stat etnocentric de tip interbelic, fără minorități. Ucraina este un uriaș paradox. Vrea să intre în UE, dar nu respectă în privința minorităților etnice nicio normă europeană, comportându-se ca un stat centralizat etnic.

În 2017, Kievul a aplicat legea învățământului, care stabilește că educația trebuie efectuată doar în limba ucraineană. De la 1 ianuarie 2020, practic întreaga școlarizare începând cu clasa I a trecut integral pe limba ucraineană. Învățământul în limbile minorităţilor mai este disponibil doar în grădiniţe şi parțial în unele şcoli primare. Serviciul secret SBU a început prigonirea preoților români care oficiau liturghia în limba română, obligându-i să țină predica în ucraineană. Din păcate, cu moartea recentă a poetului Vasile Tărâțeanu din Cernăuți s-a stins o voce puternică care apăra drepturile românilor din Ucraina și care mai avea influență la București pentru ca MAE să-i mai trezească din somn pe consulii români din această țară, ca să mai ridice vocea în apărarea minorității române persecutate. Pe zi ce trece se dovedește, din păcate, tot mai mult că Zelenski nu dă doi bani pe drepturile civile europene a minorității române din Ucraina. În schimb se cere politicienilor români să scandeze simbolic de dimineața până seara, „Slava Ucraina!”

Întreaga comunitate românească disperată din Ucraina pentru politica de exterminare a limbii române din provinciile istorice românești din această țară a cerut conducerii de la Kiev să nu mai profite printr-o diversiune sovietică, prin aplicarea legislativă în școli și administrație a unei așa-zise „limbi moldovenești, care nu există de fapt. Incredibil, cu toată slugărnicia specifică, totuși MAE și Klaus Iohannis au cerut, la rândul lor, lui Zelenski să nu se mai recunoască în această țară o „limbă moldovenească”, ci să se echivaleze cu limba română. Din păcate, deși suntem sută la sută alături de Ucraina, primim sute de mii de refugiați, le oferim brațul Bâstroe- Chilia să exporte grânele cu distrugerea mediului deltei, le oferim portul Constanța pentru export, iar zeci de mii de ucraineni învață și muncesc în România pe banii statului român, dar, totuși, degeaba. Pentru Zelenski aceste acțiuni de sprijin ale României chiar nu contează. Ministerul Afacerilor Externe al Ucrainei a răspuns memoriului Consiliului Național al Românilor din Ucraina (CNRU), care a solicitat din nou autorităților ucrainene să recunoască inexistența „limbii moldovenești” și să anuleze ordinele privind introducerea cotelor de limbă ucraineană în școlile cu predare în „limba moldovenească”.

CNRU a solicitat la începutul lunii august revenirea școlilor din sudul Basarabiei începând cu 1 septembrie 2022 la sistemul de predare în limba română, după cum a fost anterior anului 1998, când, împotriva voinței părinților, elevilor și profesorilor, instituțiile de învățământ secundar au fost trecute din oficiu la predarea în „limba moldovenească”.

Din nefericire, decizia MAE de la Kiev este de a nu renunța la așa-zisa „limbă moldovenească”, deoarece „problema renunțării la folosirea termenului „limba moldovenească” poate fi folosită de agresor pentru a incita la dușmănie interetnică în țara noastră”.

În mod absolut întâmplător, răspunsul Kiev-ului a venit chiar pe 31 august, de Ziua Limbii Române. În aceste condiții dificile, consider că statul român trebuie să-și reajusteze politica privind protecția minorității române persecutate din Ucraina și denunțarea politicii antieuropene a Kievului, în această chestiune, la Bruxelles. România trebuie să transmită un mesaj ferm Kievului că drepturile și libertățile românilor, conform normelor europene, nu sunt negociabile.

# Cine a grăbit moartea lui Ceaușescu...

*Radu Nicolae*

Rechizitoriul Dosarului Revoluției din Decembrie 1989 obliga la reflecții! Unde sunt teroriștii? Cine avea nevoie de 60.000 de morți? Revoluția a fost o lovitură de stat? Recent, potrivit unui document declasificat din Arhiva CIA, „deteriorarea continua a situației economice din România anilor 1989 , dar și scaderea în popularitate a lui Nicolae Ceaușescu", aflat la conducerea țării din 1965, nu era necunoscută serviciilor de informații occidentale, fiind „puțin probabilă o schimbare până când acesta va părăsi scena!"… Și totuși, cine și ce a grăbit moartea lui Nicolae Ceaușescu? Evenimentele au arătat că nimic nu este întâmplător când se vorbește despre interese, reorganizarea sferelor de influență aflandu-se in plina desfășurare, la „masa" puterilor mondiale!

La 9 noiembrie 1989 se prabușea Zidul Berlinului! Întâlnirea de la Malta, din 2-3 decembrie 1989, dintre președintele american George Bush si Mihail Gorbaciov, președintele Uniunii Sovietice, anunța sfârșitul Războiului Rece, conducătorii Țărilor din Estul Europe fiind înlocuiți de la putere, unul după altul! Reales președinte al României în 22-24 noiembrie 1989, la al XIV – lea Congres al Partidului Comunist Român, Nicolae Ceaușescu refuza, însă, sa „părăsească scena", anunțând planuri de dezvoltare pentru următorii cinci ani și gândind la unitatea popoarelor pentru binele comun!

Nicolae Ceaușescu a fost privit cu simpatie de către întreaga lume pentru atitudinea față de politica Uniunii Sovietice și pentru apelul la „neamestecul in interesele interne ale țărilor", un răspuns în acest sens fiind cele patru vizite efectuate în etică și întâlnirile cu președinții americani preşedinţi americani, Richard Nixon, Gerald Ford şi Jimmy Carter, între 1970 și 1979, dar și vizita din 13-16 iunie 1978 in Regatul Marii Britanii și a Irlandei de Nord, respectiv primirea la Gara Victoria din Londra și la Palatul Buckingham, de către regina Elisabeta a-II-a, cu onoruri neacordate altui șef de stat până în prezent!

În anul 1968, Nicolae Ceaușescu a fost singurul președinte care a spus, în mod hotarat, NU Invaziei Cehoslovaciei de către forțele armate din cinci state membre în Pactul de la Varșovia- Uniunea Sovietică, Bulgaria, Ungaria, Germania Democrata și Polonia, în noaptea de 20–21 august, apreciind invazia drept „o mare greșeală și o gravă primejdie pentru pacea în Europa!"

Că place sau nu, Nicolae Ceaușescu rămâne în istorie! Deși mulți ntelectualii postDecembrie 1989 vor să îl alunge din memoria colectivă, Nicolae Ceaușescu a jucat un rol activ în intermedierea relațiilor internaționale pentru pace între Orientul Mijlociu și Occident, fiind cunoscute relațiile excelente cu Republica Chineză, cu Statul Israel, cu Liderii din Orientul Mijlociu, dar și cu liderul Organizației pentru Eliberarea Palestinei, Yasser Arafat! Dezvoltarea României, construirea si tehnologizarea a peste 1800 de întreprinderi, dar si prezența activă în afacerile mondiale, inclusiv în afacerile cu armament, potrivit Social media, toate au atras, după 1970, atenția marilor puteri, interesate poate de preluarea controlului resurselor, activitatea interna a țării fiind monitorizata, în mod constant, de serviciile de spionaj.

Perioada 1965-1979 este apreciată drept o perioada a reformelor îndrăznețe, in incontestabil sprijin în dezvoltare fiind și relațiile cu SUA. ! După 1980, relațiile dintre România și tari precum SUA și Marea Britanie au scăzut considerabil, o cauza fiind și jocurile de culise dintre marile puteri și țările vecine României! Fără niciun dubiu, in economia nevoii de controlul, Interesele comune dintre Uniunea Sovietică și SUA, dar și preconizatele masuri pentru „înghețarea" războiului rece, în fapt în urma rediscutarii zonelor de influență între cele două mari puteri, a accelerat alterarea relațiilor cu România. Omniprezenta intereselor mondiale nu trebuie neglijata! Când cei mari se simt ghiftuiți, crește și șansă celor mici să prindă cate o bucățică mai buna!

Astfel, în 1988, guvernul american anunta că intenționează retragerea clauzei națiunii celei mai favorizate, acordată Romaniei în 1975. Cunoscute fiind deja preocupările pentru construcția cu ajutorul unor țări producătoare de petrol, a unei Bănci mondiale la București, cu sediul în Casa Poporului, azi Palatul Parlamentului, care sa finanțeze la dobânzi foarte mici țările mici și mijlocii din Africa și din Orientul Mijlociu, intenția guvernului american, de retragere a clauzei, a fost poate de a transmite mai mult un mesaj, de genul: „România, implicit șeful statului, trebuie sa stea cuminti, în banca lor". În replică, însă, Nicolae Ceaușescu a luat decizia de a renunța la clauza națiunii celei mai favorizate în relațiile cu SUA, fapt nemaiîntâlnit în sfera relațiilor internaționale cu puterile mondiale!

Nevoia de independență și –a spus cuvântul! Deși Romania era angrenata într-un amplu proces de construcție și resistematizare a tarii, anual fiind date în folosință circa 100.000 de apartamente, proprietar fiind însă statul, Nicolae Ceaușescu a dispus masuri dure, cu impact negativ asupra nivelului de trai și a stării de spirit ale populației, pentru achitarea datoriei externe de 21 miliarde de dolari! Exportul a devebut singura modalitate de plata, cu efecte directe asupra stabilității regimului politic existent! Frigul din locuințe, cozile interminabile la pâine și lapte, produsele de bază pentru consum, dar și izolarea impusă României prin acțiuni mai puțin cunoscute desfășurate de către „organizații iredentiste și servicii de spionaj" anunțau că schimbarea este inevitabilă!

La 20 decembrie 1989, cu ocazia unui discurs ținut la Televiziunea Română, Nicolae Ceaușescu, reîntors din vizita din Iran, atrăgea atenția cu privire la „acțiuni cu caracter terorist , organizate și declanșate la Timișoara, în strânsă legătură cu cercuri reacționare imperialiste, iredentiste, șoviniste și cu serviciile de spionaj din diferite țări străine!"

Efectul discursului a fost aproape inexistent, îndemnul „să dăm dovadă de marea răspundere și înțelepciune" împotriva acțiunilor organizate de cercuri reacționare și organizații de spionaj străine, fiind strivit de dorința de libertate a românilor dar și de manipularea regizata de intervențiile străine! Aflat la vârsta de 71 de ani, Nicolae Ceaușescu a fost omorat într-un mod nedrept și rușinos, în Sfânta Zi de Craciun, în 25 Decembrie 1989, în urma unui simulacru de proces, fara sa existe o sesizare, un dosar sau un rechizitoriu!

La 32 de ani de la „condamnarea primita în plic" pentru soții Ceaușescu, înainte de a fi probată vinovatia, avocatul apărării de atunci vorbește deja despre o lovitură de stat, o posibilă dovada a comenzii primite fiind și Discursul furibund al acuzării, cu privire la faptul că Nicolae Ceaușescu se face vinovat de „subminarea economiei naționale", dar și de cei „60.000 de tineri uciși de teroriști",

Realitatea faptelor era deja alungată după ușă! Ordinele primite din partea „Ocultei" sau frica de Nicolae Ceaușescu au fost motivul pentru a fi executat înainte de a începe să vorbeasca despre „țepele încurcate" ale intereselor mondiale știute și neștiute?

Pe cine deranja Romania în Decembrie 1989? Unde ar fi fost Romania astazi, daca evenimentele nu se precipitau în Europa de Est? România era una dintre putinele tari din lume, daca nu chiar singura, care într-un timp foarte scurt, își achitase datoria externă, fapt anunțat în 12 aprilie 1989. Romania a achitat 21 miliarde dolari, din care dobanda reprezenta șapte miliarde de dolari".

La data respectivă, în conturile României se aflau circa două miliarde de dolari cash, urmând să fie recuperate alte 8 miliarde de dolari din investiții și datorii ale altor țări fata de noi, din care a mai fost recuperata doar o mica parte! În 1989, industria românească era construită pe baza licențelor occidentale, un exemplu fiind Uzina 23 August, Fabrica de rulmenți IMGB, SIDEX Galați, Fabrica Republica etc, dar astăzi a ajuns obiect de studiu pentru arheologie, până și fundațiile din beton fiind scoase la vânzare de „investitorii" aduși în Țară! Sa fie întâmplătoare toate acestea? Potrivit discursului televizat, din 20 decembrie 1989, scopul acțiunilor antinaționale provocatoare a fost acela de a provoca dezordine în vederea destabilizării situației politice, economice, de a crea condițiile dezmembrării teritoriale a României, distrugerii independenței și suveranității".

Ce dorea, în fapt, să atragă atenția presedintele Nicolae Ceaușescu? Realitatea demonstrează că situația economică a României a fost schimbată, devenind, din producători de bunuri cu piata de desfacere în peste 120 de tari, consumatori pe imprumut cu dobânzi amețitoare! Revoluție sau lovitura de stat, evenimentele din Decembrie 1989 au adus durere în sufletul familiilor tinerilor loviți de gloanțe, părinții alungand uitarea jertfei lor cu o lumanare aprinsă langa crucile înălțate spre Cer!

Cine avea nevoie de 60.000 de morți? Manipularea nu a lipsit! Tehnicile de influențare a populației sunt dovedite, de la stații de amplificare a înregistrărilor cu focuri de armă și până la avioane ce apăreau pe plansetele de coordonare a zborurilor din Comandamentul Apărării Antiaeriene, dar și de la „apa otrăvită", copiii uciși pe străzi și până la „teroriștii" care nu au existat, conform rechizitoriului Dosarului Revoluției din Decembrie 1989! Minciuna a deschis drumul spre Democrație? Să fie întâmplător faptul că „posturile de radio de la Budapesta și din alte țări au declarat încă în cursul acțiunilor antinaționale o campanie deșănțată de ponegrire, de minciuni împotriva țării noastre"? Întâmplător sau nu, mintea românilor era îndreptată spre „importul" de Democrație, Romania devenind o prada ușoară pentru toți cei interesați să preia controlul resurselor!

„Hărţile cu zăcămintele minerale începuseră să fie introduse pe calculator în România, la sediul Întreprinderii de Prospecţiuni şi Foraje „Geofizica", din datele înregistrate aurul neextras din Munții Apuseni fiind de circa șase milioane de tone, cu o valoare , în 2014, de 240 miliarde de dolari! Câți geologi au ajuns la conducerea țării? Cine exploatează astăzi resursele noastre, metale rare, precum: molibden, titan, vanadium, wolfram, arseniu, galiu, germaniu, atât de necesare industriei spațiale?

Ce învățăm din trecutul nostru? Dacî în 1989, datoria externă a României era de 14 miliarde de dolari, cum înțelegem „performanță și preocuparea pentru un viitor mai buni", astăzi, dupa 32 de ani, când datoria externă a României este de peste 120 miliarde de dolari? Fără să îndemnăm la atitudini neconforme cu respectul față de lege si fara să determinăm polemici, istoria nu trebuie uitata niciodată! Cu puțin timp înainte de a fi omorât, președintele Nicolae Ceausescu declara că „nu am și nu voi avea niciodată nimic mai presus decât poporul, patria, integritatea României!"

Dupa 32 de ani, dez-nationalizarea treptata, nesiguranța locurilor de muncă, tinerii legați pe viață cu datorii pentru o casa, analfabetismul funcțional, securitatea nationala pe baza tehnologiilor „second hand" etc înseamnă iubirea guvernanților „aleși" fata de propria țară?

Cine mai gândește la români? Cine l-ar mai vota, azi, pe Nicolae Ceaușescu – președinte?...

# Cu Măciuca printre neștiutori...

*Tudor Nedelcea*

Am fost sufocați cu știri despre „nunta anului” (deși până la sfârșitul lui 2022 pot apărea alte nunți faimoase) desfășurată, cu respectarea, în general a tradițiilor românești (costumarea în iie, sărutatul mânii părinților etc.), în comuna vâlceană Măciuca. De ce s-a ales această locație și nu cea din satul ginerului este problema organizatorilor; ceea ce (m)-a deranjat au fost unele cuvinte jignitoare privind numele comunei și, mai ales, ignoranța sau reaua credință a unor ziariști cu prestanță prezenți la fericitul eveniment.

Toponimicul „măciuca” n-are nicio conotație sexuală, termenul trimite la acea armă albă folosită de localnici în apărarea comunității, asemănarea altui cuvânt din aceeași sferă: sulița. Să interzicem utilizarea lor cotidiană spre a nu trezi suspiciuni într-o perioadă în care, cotidian, dar și presa scrisă sau audiovizuală este plină de elemente de sexualitate sau chiar pornografie?! În Croația este o localitate datând de pe timpul Imperiului roman cu numele organului genital bărbătesc, localitate în jurul căreia s-au grupat istroromânii (ramura vestică a românilor) și care au dat o personalitate științifică mondială: Nicola (H. Coandă îi zice „Nicu”) Tesla. Trebuia / trebuie schimbat acest toponimic?

Toponimicul „Măciuca” a intrat și în folclorul autentic cules de Maria Tănase: Urcai dealul la Măciuca, Șapte văi și-o vale-adâncă, Foaie verde ca lipanu, melodii care au intrat în fondul de aur al tezaurului folcloric românesc.

Au dreptate ziariștii de la „Indiscret în Oltenia” (numărul din 28.08. 2022) să se revolte de „bășcălia” față de unele toponime, dar mai ales de „de reporterii veniți la nuntă [care] au mișunat pe ulițele satelor, încercând să intervieveze oameni vulnerabili care să spună prostioare”. Și unii intelectuali cu sorginte în vestita localitate s-au simțit jigniți, mai ales de ignoranța și reaua credință a ziariștilor, cum sunt universitarii craioveni, Ioana și Ion Godeanu.

Dacă „reporterii” au mișunat pe ulițele comunei cum se explică că ei n-au dat anumite elemente de cultură de rezonanță europeană.

De pildă, Măciuca este o localitate rurală în care se organizează o Tabără Internațională de Sculptură în piatră, cu participarea unor sculptori străini, începând cu 2014. Inițiatorul și finanțatorul taberei este omul de afaceri Dan Nițu (mai avem astfel de oameni modești care sprijină cultura; sperăm să nu intre în vizorul DNA) și sculptorul Viorel Enache, originar din Măciuca, restaurator la celebrul Muzeu Louvru din Paris. Meritau acești doi oameni de bine să fie cunoscuți de semenii lor?

Printre sculpturile lucrate în marmură de Carrara și Rușchița este una care tronează spațiul: statuia ecvestră a Reginei Maria, monument unicat în Europa până în prezent. Am scris, nu o dată, că Regina Maria merită să aibă statui (singură sau alături de regele Ferdinand), pe care am numit-o „regina naționalistă”, pentru că România a devenit „țara mea”, iar românii „poporul meu”. Reginei Maria i se datorează în proporție covârșitoare intrarea României în Primul Război Mondial de partea cui trebuia și, mai ales, recunoașterea internațională a Unirii de la 1 Decembrie 1918. Când regele Carol I s-a opus intrării României de partea Antantei și, implicit, împotriva țării sale de origine, amenințând că se retrage de pe tronul României, Maria, pe atunci doar principesă, s-a pronunțat cu fermitate: „Să fiu nevoită să părăsesc această țară, care, în sfârșit ajunsese a mea și în inima căreia mă furișasem atât de încet, însă atât de temeinic? Ce fel? Să părăsesc acest popor care începea să aibă încredere în mine și să mă primească drept zorii nădejdurilor lui? Să-mi părăsesc menirea, viitorul și sfântul drept de a fi înmormântată în pământ românesc? Oh, niciodată! Așa ceva nu trebuie să se întâmple […] Știam cu o siguranță tare ca piatra că, chiar dacă s-ar hotărî alții să plece, eu cu copiii mei aș rămâne lipită de acest pământ, căci a ne smulge de lângă el înseamnă să ne smulgă inima din trup”. ( vol. Țara mea, 1921). Cuvinte meșteșugite, dar sincere și profunde spuse cu mândria de „româncă”. Maria Regina l-a convins pe șovailnicul rege Nando (Ferdinand) să intre în război de partea Antantei (gest pentru care dinastia Hohenzoller a interzis familiei regale române purtarea numelui lor nobil), pe spicipiul „suntem una cu poporul nostru și, cu toată dezbinarea trecătoare, poporul nostru e una cu noi”.

Se cunoaște prea bine implicarea Reginei în război, impresionând prin devotament și energie, sfidând moartea („Eu nu am timp să fiu bolnavă și atâta timp cât România are nevoie de mine”), bucurându-se că „Basarabia s-a declarat alipită de România; aceasta ne pricenuiește o mare bucurie”.

Sfârșitul Primului Război Mondial n-a însemnat și consfințirea Actului de la 1 Decembrie 1918, dar intră în rol Regina Maria: „Am fost trimisă în afara granițelor ca să vorbesc pentru țara mea, de a pune problemele sale în fața acelora care astăzi remodelau harta Europei și erau bine avertizați că România se află într-o situație delicată”. Se întâlnește cu decidenții politici mondial (președintele SUA, Wilson, George al V-lea, regele Marii Britanii, Poincaré și Clemenceau, președintele, respectiv primul ministru al Franței etc.) și astfel Regina Maria a reușit, grație tactului său diplomatic, patosului și implicării sale directe, dar și frumuseții sale, greu asemuită, să așeze pe harta lumii o nouă țară, adică „Țara mea”, România.

La 15 octombrie 1922, Ferdinand este încoronat la Alba Iulia ca rege al tuturor românilor. Dar o problemă spinoasă, de protocol s-a ivit. Regele, fiind catolic, nu i se permite de Vatican să fie încoronat într-o biserică ortodoxă. Tot Regina Maria rezolvă și acest incovenient: încoronarea sa se va face în fața Bisericii Ortodoxe. „Specificul” românesc a ieșit însă în evidență: cele două partide „naționale”, Țărănesc și Liberal, nu participă la încoronare, fiind în opoziție, iar proverbul românesc „nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită” s-a adeverit și de această dată: Regina Maria a fost umilită de propriul său fiu, regele Carol al II-lea, uzurpatorul tronului fiului său, Mihai. („Toate drepturile de mamă mi-au fost refuzate, chiar și dreptul de a fi iubită […] Am fost totdeauna un bun luptător. Dar să lupți împotriva propriului tău copil?”, scria ea rudei sale, regele britanic George). Regina Maria își dă obștescul sfârșit la 18 iulie 1938, orele 17.30 la Pelișor. Ultimele ei cuvinte testamentare au fost adresate „Țării mele și Poporului meu”.

Ne apropiem de centenarul încoronării de la Alba Iulia (15 octombrie 1922). Nicio mișcare preliminară, deși avem, plătită, o casă regală. Extrem de frumos și edificator ar fi fost ca alaiul de nuntă al soților Ilinca și George Simion să depună o coroană de flori la acest unicat monument ecvestru dedicat Reginei Marii Uniri: Regina Maria. Ar fi fost un autentic act patriotic.

Dacă reporterii de teren care mișunau pe ulițele comunei sau chiar și cei din studiou ar fi dovedit profesionalism ar fi descoperit că în localitate s-a născut o mare personalitate europeană, Dumitru (Dimitrie) Drăghicescu, autorul unei cărți valoroase: Din psihologia poporului român (București, Librăria Leon Alcaloy, 1907), interzisă în perioada comunistă, reeditată și utilizată după 1990. Cartea, cu un succes scontat între specialiști, fiind printre primele de acesr gen din țară, e pusă sub un motto semnificativ: „Trebuie să fi avut Dumnezeu vreun plan ascuns asupra acestui popor, pe care puterile occidentale l-au regăsit la marginea Dunării și pe care l-au adoptat ca pe Moise fiica lui Faraon”.

Dumitru Drăghicescu s-a născut la 4 mai 1875 în satul Zăvoieni, aparținător comunei Măciuca, într-o familie de boiernași de țară, cu vederi iluministe, buni gospodari și sprijinitori ai țăranilor. Studiile elementare le face în satul natal, se înscrie la renumitul Colegiu „Carol I” din Craiova, audiază cursurile Facultății de Drept și ale Facultății de Filosofie din București, impresionându-l prelegerile lui Titu Maiorescu și ale lui C. Dumitrescu-Iași. În 1901 își susține licența cu Influența lui Kant asupra lui A. Comte, după care pleacă la Sorbona parisiană, unde audiază cursurile celebrilor: E. Durkheim, G. de Tarde, H. Bergson, Th. A. Ribat și-și susține teza de doctorat sub conducerea lui Durkheim (17 mai 1904), cu titlul Rolul individului în determinismul social (cu un imens ecou în Franța, Italia, SUA, Belgia, nu și în România, tradusă abia în 1986), fiind primul român cu doctorat în sociologie. Întors în țară, a funcționat, sporadic și suplinitor, în învățământul secundar. În învățământul universitar – unde-i era locul – a pătruns mai greu, din rațiuni subiective și politice, abia în 1905, conferențiar la catedra de sociologie a Universității din București, funcționând doar până în 1910. Dezamăgit, intră în politică, ca deputat și senator ai partidului Liberal, manifestând și cu simpatii socialiste. Între 1916-1918 se stabilește la Paris, unde militează pentru drepturile României la unitatea națională și recunoașterea internațională a Unirii din 1918. La Paris, împreună cu Elena Văcărescu și Traian Vuia, a organizat „Comitetul transilvănean”, care a editat revista „La Transilvanie” pentru cunoașterea și recunoașterea drepturilor românilor la unitate și libertate. La „Congresul naționalităților” de la Roma (9-12 aprilie 1918), D. Drăghicescu a obținut acordul națiunilor participante de a le recunoaște drepturile legitime ale românilor; aceleași doleanțe le-a exprimat și la „Comitetul Național de Studii” (iunie 1918). A inițiat, împreună cu El. Văcărescu, Traian Vuia și geograful francez Emanuelle de Martonne, publicarea de lucrări istorice și etnografice în limba franceză spre a contracara șovinismul maghiar și deznaționalizarea dusă de imperiul țarist și austro-ungar. El însuși a scris în acest sens, trei broșuri despre Transilvania și Basarabia. Prieten cu N. Titulescu, a colaborat la Liga Națiunilor, iar între 1934-1936 a fost ministrul României în Mexic. A trecut la cele veșnice, prin sinucidere, la 14 septembrie 1945.

Acestui savant și mare patriot nu merită să i se amintească măcar numele?! Dar, Măciuca se mai remarcă, în zilele noastre, și cu alte realizări prin: echipa de călușari, Fundația „D. Drăghicescu” care organizează activități culturale și științifice, liceul teoretic de performanță, existența (încă) a unor cule din sec. XIX, prima școală apărută în tinda bisericii, în 1818, o bibliotecă înființată la sfârșitul secolului al XIX-lea de Spiru Haret și sprijinită de N. Iorga (care a donat cărți), cămin cultural din 1928, centrală telefonică din 1896, dispensar din 1935, bancă populară, judecătorie rurală și post de jandarmi încă de la începutul sec. XX, un concurs de ciclism, un complex turistic cu o faimoasă Spa, mereu ocupată de turiști etc.

Sunt doar câteva temeiuri pentru ca prilejul acestei nunți să fi oferit participanților, auditorilor sau telespectatorilor și alte informații utile, de rezonanță culturală. Să ni-l reamintim pe Cristian Țopescu, care, atunci când transmitea un meci, apela la informații inedite despre locul desfășurării, oameni și monumente, astfel încât și alți comentatori sportivi din alte țări îi solicitau astfel de date.

În zilele noastre, prințul Charles a venit în Transilvania, mergând pe ulițele satului, pe jos sau în căruță, fără gardă de corp, vorbind despre România ca una din cele mai frumoase țări de pe Mapamond. Și, ca să dovedească acestă afirmație, l-a adus în România pe poetul Charlie Ottley de la BBC, care, de câțiva ani stă în România (de care s-a îndrăgostit, la propriu și de o româncă) și a realizat emisiuni, precum Chipurile României, difuzate în toată lumea. Cred că de la Kurt Heilscher (renumit fotodocumentarist din perioada interbelică, care a editat albumul România, în 1934, cu o prefață de Octavian Goga), nimeni nu a prezentat lumii, documentat și cu patos, o țară profundă, văzută din exterior, cum o face acest excelent ziarist Charlie Otteley, care ar putea fi un exemplu demn de urmat și pentru unii din reporterii români. Acest Charlie Otteley merită să fie numit cetățean de onoare al României (precum Luis Barthou) sau al câtorva orașe.

„Sub negura vremurilor, românismul s-a pitit în scorburile din munți”, scria Octavian Goga (azi nestudiat în școli sau facultăți), în prefața albumului citat.

Astăzi, nu mai suntem „sub negura vremurilor”, nu trebuie să ne mai pitim, ci doar să ne arătăm adevăratele chipuri, ale noastre și ale României reale.

# Izvor al izvorârii, nemărginire a nemărginirii…

*Cezar Adonis Mihalache*

Da, avem nevoie de o lege de protejare a Limbii Române! Dar nu în sensul fantasmagoric în care vede ministrul culturii lucrurile! Pentru că nu de o lege care să apere limba română de ea însăși ori de așa zisele „cuvinte de o pătează în vorbire” (!) avem nevoie, ci de una care să-i consolideze statul. Căci doar ea a fost și doar ea trebuie să rămână pe vecie unica limbă oficială pe aceste meleaguri! Dar ministrul a plecat la drum pe linia festivismului dat de celebrarea, oricum cu triste și anoste ghirlande ale improvizației și al lucrului care trebuie punctat doar pentru a fi pontat la salariu, a Zilei Limbii Române. Doar că ziua ei nu e numai o dată pe an! Și nu de bifarea unui opis de celebrare, mai ales când, din suflet, de fapt nimic nu ai a spune, avem nevoie… Ci de întărirea meterezelor din jurul limbii noastre pentru îndepărtarea de lângă matca ei a oricăror încercări de ingerințe și agresiuni cu alte limbi rostite pe post de „oficiale”. De fapt, dacă ministrul ar fi avut această iluminare mai din timp, ar fi înțeles că nu doar limba română trebuie protejată. Ci și Imnul, și Drapelul, și însemnele oficiale, dar și simbolurile ancestrale. Adică, toate componentele ființei noastre naționale. Și nu avem nevoie de o lege, „cu dedicație”, care să lase loc acelor portițe pe care veneticii vor ști a le strecura, ci doar de repunerea în litera legii a articolelor vizând defăimarea însemnelor și simbolurilor naționale.

Limba unui neam, a unei națiuni, a unei civilizații este vie! Ea trăiește, se adaptează, adaptează, se îmbogățește… Și nu printr-o lege care să o pună în limitele unui altfel de pat al lui Procust va fi ea apărată… Ci prin punerea ei în lumina cunoașterii, a înțelegerii, a aprofundării de către noile generații la nivelul ei de valoare ca fundament de construcție și înălțare a unei civilizații. De așezare a ei în dreptul celorlalte simboluri și repere naționale ce zidesc fundațiile națiunii noastre.

România nu va fi dară nicicând mai „dodoloață” doar printr-o lege a limbii române care să o țină încorsetată în nemișcare… Iar vremurile să treacă eventual peste ea… Poate până o vor fi scufundat, căci nu se va fi învrednicit, din cauza unei legi, să stea la suprafața timpurilor, nu?!… Limba nu trebuie închistată și încorsetată plecând de la ideile fantasmagorice a punerii libertății ei de evoluție în cătușele căscate de epigonii ce se cred corifei ai vremurilor.

Limba Română este protejată prin însăși legea supremă. Iar noi trebuie doar să apărăm acea lege a legilor, Constituția României, pentru a nu permite inserarea unei a doua sau chiar a treia limbi cu statut oficial. În rest, mișcarea ei în vremuri și timpuri, „vâlvătorirea” ei în creație, prin adaptarea, omogenizarea, nașterea de noi cuvinte și sintagme, nu este sarcina unei legi și nici treaba unor gardieni făcuți la normativele unor sinecuri.

Avem o Academie, avem institute lingvistice, facultăți și școli. Și, în cele din urmă, nu așa oprești eroziunea de cunoaștere a unei națiuni, ce este pe cale să se prăbușească din marea marilor ca națiune într-un puț de „poporan”… Limba Română are nevoie de legi care să stea stavilă împrejurul ei… Care să protejeze, bunăoară, patrimoniul național, pentru a nu mai fi sfârtecat în file puse în rame de colecționari neștiuți, pentru a nu mai fi vandalizat în cadrul unor „licitații” de artă…

Ea are nevoie de readucerea orelor de limba și literatura română în școli… De respectarea ei în corpusul națiunii ca izvor și apă curgătoare, deopotrivă, ținând în ea și seva-i de origine, dar adunând și valurile noilor adaptări lingvistice. Și avem nevoie de o educare a țării pentru că, numai așa, limba română va fi protejată. Apărată prin însăși puterea-i de a da deoparte toate cele ce sunt lingvistic trecătoare și de a purta pe mai departe, în vremuri, forța-i de izvor al izvorârii, de nemărginire a nemărginirii…

# Puroiul social…

*Al. Stănciulescu Bârda*

Navighez zilnic pe internet. Din motive obiective și profesionale străbat diverse platforme de socializare, vizionez diferite posturi de televiziune. Găsesc acolo lucruri pozitive, extraordinare, dar și postări și emisiuni negative, de-a dreptul scârboase. Totul e amestecat, bun și rău, alb și negru, grâu și neghină. Parcă sunt puse cu furca. Fenomenul e întâmplător? Cred că nu! Lucrurile sunt intenționat amestecate, pentru a nu te lăsa ca să scapi fără să vezi ceea ce vor ei să vezi. Cauți una și dai de alta, iar aceea este o imagine pornografică, o vorbire fără control, niște gesturi și activități obscene. Sunt scenete care se vor comice, sunt concursuri de umor în care tema principală este sexul și diferitele lui deviații, până și desene animate în care se promovează schimbarea sexului, homosexualitatea etc. Ai impresia că sexul a devenit un fel de zeitate, un fel de viței de aur, căruia trebuie, vrând-nevrând, să-i aducem drept ofrandă timpul nostru, puritatea sufletească, bruma de bun-simț și bună-cuviință.

Platformele de socializare și programele de la televizor, la care se adaugă multe-multe alte postări pe internet în afara acestora sunt realizate, susținute și plasate acolo de niște persoane, de niște firme, de niște grupări cu orientări și mentalități deviante. Fie că o fac din proprie inițiativă, fie sunt plătite de forțe ale întunericului, indiferent cum și-ar spune ele. Emisiunile și postările de acest gen otrăvesc cu duhoarea lor toată măreția acestui mecanism care accelerează comunicarea dintre oameni, care fac ca distanțele fizice dintre oameni să nu mai fie un obstacol.

La toate platformele de socializare, emisiunile televizate și milioanele de postări pe internet au acces toți sau aproape toți utilizatorii, fie pe telefon, fie pe televizor, fie pe calculator, leptop și tabletă. Cei mai mulți sunt tinerii și mai ales copiii. Se uită și adulții, dar aceștia au un minim filtru de bun-simț, de bună-cuviință, care-i ajută să aleagă grâul de neghină, binele de rău, mierea de otravă. Adulții sunt, în general, oameni stresați de efortul și grijile zilnice, de seriozitatea vieții și problemelor ei și-și dau seama cu ușurință că materialele respective nu sunt decât pierdere de vreme, intoxicare morală și religioasă, lucruri fără sens. Adevăratul pericol nu este pentru adulți, ci pentru copii. În condițiile actuale, părinții nu mai pot controla copiii cu privire la ceea ce vizionează aceștia pe telefon, calculator, tabletă etc. Sunt atât de sofisticate posibilitățile de a evita controlul parental, de a-i păcăli pe părinți, încât, din start, „războiul” e pierdut. Copii și tinerii sunt ahtiați după ceea ce văd pe internet. Peste tot îi vezi uitându-se la telefoane, uneori și-n clasă, și la masă, pe stradă, în parcuri, în autobuze și alte mijloace de transport. Pur și simplu uită de ei înșiși. Credeți că studiază istoria lumii sau a țării noastre, matematica, geografia, filozofia, biologia, religia? Aș! Ți-ai găsit! Să fim serioși. Cred că peste 90 la sută dintre utilizatorii tineri și foarte tineri ai internetului urmăresc postările pornografice. Nu uitați, că aceasta devine o formă de educație și culturalizare.

Cei ce realizează și postează asemenea puroi social și ideologic pretind că o fac în baza dreptului de liberă exprimare, în spiritul democrației. A dispărut cenzura, putem să zicem orice, să scriem orice, să facem orice! Chiar așa? Chiar și când contravenim cu „creațiile” noastre bunelor moravuri și legilor țării? Cine dă dreptul acestor indivizi fără pic de rușine să intoxice sufletele copiilor noștri? Acești escroci fără scrupule devin formatorii de opinie ai unei generații tinere, ușor de manipulat. Chiar nu pot fi trași la răspundere, chiar nu pot fi stopați?

Ministerul Educației, Ministerul de Interne, Parchetul, cele 18 culte recunoscute legal în țara noastră nu văd și nu aud nimic de această debandadă morală, de acest asalt fără precedent asupra unor suflete inocente, asupra copiilor și nepoților noștri? Sunt atât de neputincioase? Nu intră în obiectul lor de activitate? O bătrână de peste 80 de ani era condamnată la trei ani de închisoare, fiindcă cineva îi legase un reșou în mod fraudulos la rețeaua electrică ca să nu moară înghețată în casă; altă femeie primise câțiva ani buni de temniță, fiindcă furase o bucată de cârnat sau o pâine din magazin, neavând ce să dea de mâncare copiilor. De! Legea e lege! Dar pentru acești escroci, care intoxică mintea și sufletul a milioane de copii și tineri cu acest puroi moral, care etalează pe garduri cel mai împuțit gunoi al moralității umane nu este lege? Nimeni dintre cei cu putere de decizie nu realizează responsabilitatea ce le revine față de cetățenii țării lor? Suntem invadați și intoxicați de aceste scârboșenii imorale și avem nevoie astringentă de protecția autorităților noastre. De ce suntem lăsați să credem că nimeni nu se sinchisește de noi și orice vântură-lume poate să ne batjocorească după bunul lui plac și să ne distrugă valori spirituale și materiale inestimabile?